

SLOVENSKI NAROD.

Imaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznikih, ter vsa po pošti prejemani, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kraje, za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold., za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemani za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrti stopne petit-vrate 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvele frankirati. — Rokopisi ne se vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši "Hotel Evropa".
Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, opazila, t. j. administrativne reči, je v "Narodni tiskarni" v Tavčarjevi hiši.

Vabilo na naročbo.

Vse gg. dosedanje naročnike, katerim naročnina poteče konec marca in druge narodnjake vabimo na novo naročbo "Slov. Naroda".

Onim gg. naročnikom, ki v teku tega meseca ne naroče zopet, bode administracija list ustavila.

"Slov. Narod" velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
Za četrt leta	3 " 30 "
Za en mesec	1 " 10 "

Za pošiljanje na dom se računa 10 kraje, za mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — kr.
Za četrt leta	4 " — "
Za en mesec	1 " 40 "

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta	2 gld. 50 kr.
Po pošti sprejeman " "	3 " — "

Administracija "Slov. Naroda".

Barbari v Evropi.

Ω. Eksistenca osmanske države v Evropi je uže sama na sebi neizbrisljiv madež civilizacije devetnajstega stoletja in grozno očitjanje diplomaciji našega po civilizaciji, razsvitljenji in osvobojenji duhov hlepenečega časa. Voditelji sedanje evropske politike, ki si hočejo čuvati vsaj videz navdušenja za blagost narodov, katerih osodo vodijo ali neposredno ali sodelujoči po diplomatični zvezi držav, — ti voditelji tpe in podpirajo, da tu doli v jugovzhodu našega kontinenta

sežiga strupeni dih turški cvetoče planjave lepih dežel, da v sužnosti drži krepke narode, bogato obdarjene z duševnimi in telesnimi zmognostimi. Lepe dežele, narodi bistrega duha, izgubljeni so za civilizacijo, dokler roka Osmána, kakor móra tišči na prsi uboge raje.

Kljubu temu nij upati, da se denašnja orijentska politika k malu premeni v ugodnejšem smislu za Turkom podvržene narode. Sicer smešno prepričanje o potrebnosti turškega carstva v Evropi nij več tako trdno v glavah odločilnih politikov, kot je bilo še pred francosko-nemško vojno, tudi ti so jeli malo po malem izpoznavati, da se carstvo polumesece ne da več dolgo vzdržati, tudi ne z vsemi diplomatičnimi umetnostimi, ter da se mora zgruditi samo v lastno si skopano brezno pogina, in so se zaradi tega približali bolj ruski politiki, katera podpira rajo v njenih kulturnih poskusih in čuva vsaj sedanje stanje suverenih držav nasproti turškemu nasilju.

Vendar se je to približanje zgodilo le v tem oziru, da ne stavijo več sistematičnih ovir razvoju onih narodov, da so izbrisali iz svojega programa nepogojno vzdržanje turške oblasti v Evropi za vsako ceno, ter da pripoznajo, da bi se dalo evropsko politično ravnotežje — neumna iznajdba malih italijanskih despotov srednjega veka, po nezaupnosti diplomatov do eden drugega prenesena na velike države — tudi brez Turčije naju ravnati. A bojazen pred obćnim vsplamenenjem strastnega poželenja na dediščino bolnega moža in to, da so turški podvrženiki večinom sovraženega slovanskega rodu, vodi evropsko politiko. Kljub izpoznavanju, da ne trpi samo raja pod turško silo, ampak da

imajo tudi vse evropske države, ko pridejo s Turčijo v dotiko, bodi si v kupčijskih, komunikacijskih ali industrijalnih zadevah, zaradi njene nestrpljivosti prestatati velike zapreke, — kljub temu izpoznavanju vendar pri vsakej priliki naglašajo, da jim ne pride v misel, prenarediti tega stanja, in tako naučiti te barbare modernega državnega življenja.

Čudno se glasi v tem oziru instrukcija avstrijskega poslanika v Carigradu do prvega tolmača, v kateri poudarja, da se Avstrija smatra opravičeno neposredno sklepati s suverenno Rumunijo colne pogodbe, čeravno njen suveren, namreč Turčija, to pravico zanika.

Nij tajiti, da je ta izjava hud udar voditeljem Turške, kajti ona se nosi kot gospodar polsuverenih držav ob Donavi in Črne gore, ter ne trpi, da bi se te države kazale nasproti inozemstvu kot samostojne, neodvisne od Štambula. Se ve, da je bila uže čestokrat neljubo zavrnena in to se je zgodilo tudi z omenjeno instrukcijo. A grenkost se jej takoj osladi z zagotovilom, da dotične pogodbe ne bodo ratificirane po vladarjih pogajajočih se dežel, ter da po tem tacem ne bodo imele značaja mejnarodnih pogodb.

Vnanja oblika se varuje, da bi bistvo prikrila. Čemu to? Saj priti mora čas, ko se bode tudi bistvo jasno pokazalo. Odločno postopanje proti Turčiji z odkritim vezirom in pa dobro hoteča zveza s Srbijo, Rumunijo in Črno goro bi bila politika, ki bi se strinjala z razmerami, katere mora prinesiti neizogibna prihodnost. Pregreha pa je zoper človeštvo, ako evropska diplomacija pritiska na one dežele, kadar se hoče katera mej

Listek.

Gospica — kmetica.

(Novela A. Puškinova, — poslovenil F. M. Štifter.)
(Konec.)

Čitatelj si uže misli, da se drugi den nij mudila, javiti se v gaji svidanji. "Ti si bil včeraj pri naši gospodi," rekla je hitro Alekseju: "Kako se je tebi pokazala gospica?" Aleksej jej je odgovoril, da je nj ogledoval. "Žal," odgovorila je Liza. — "Zakaj neki?" vprašal je Aleksej. — "Za to, ker sem jaz hotela iz tebe izprašati, je-li res, pravijo . . ." — "Kaj pravijo?" — "Je li res, pravijo, da sem jaz podobna gospici?" — "Kaka bezumnost! Ona je pred tobaj pošast vseh pošastij." — "Ah, Aleksej, greh bi ti bilo kaj takega govoriti; gospica naša je taka belenka, taka lepota! kako bi se neki jaz mogla ž njo prispodabljati!" Aleksej se je rotil, ka je

ona lepša, nego znaš bog kake belenke gospodičine, in da bi jo za vsem pomiril, začel je opisovati "njeno gospodičino" s takimi smešnimi črtami, da se je Liza prav do srca smijala. "Vendar," rekla je z vzdihom: "če bi bila tudi gospodičina smešna, vendar sem jaz pred njo vedno dura neobrazovana, neznajoča niti čitati ni pisati." "I!" rekel je Aleksej. "O tem ti je pač treba beliti si glavo! kadar koli hočeš, precej te naučim pisma." — "A za res," rekla je Liza: "ne bilo bi ti dobro v resnici se dela poprijeti?" — "Izvoli, mi; začniva takoj, če ti je volja." Sela sta. Aleksej potegne iz žepa olovko in zapisno knjižko in Akulina se je naučila azbuke čudno naglo. Aleksej se nj mogel načuditi njenej razumnosti. Prihodnje jutro je zahtela poskusiti pisati; od začetka je olovka nij ubogala, no čez nekonko minut rsala je posamne črke dovoljno lepo. "Kak čudo!" govoril je Aleksej. "Da, pri nama

ro učenje skoreje, čem po Laukasterskeje sistemi." I zares, tretjo uro je Akulina uže počasu čitala. "Nataljo, plemenitašno hčerko" prerivala čitanje opazkami, od katerih je bil Aleksej v resnici za-vsem v izumrljenji, in je cel list namazala aforizmi, izbiraje in izpisuje jih iz ravno te pripovedi.

Pretekli je teden in mej njima začelo se je dopisovanje. Poštna postaja odprla se je v duplu starega hrasta. Nastja je na skrivnem opravljala posel postiljona. Tu je prinašal Aleksej svoja pisma, pisana z debelimi, velikimi črkami, tam je dobival i črečare, namarane na prost, sinj papir, katere je odpošljala njegova ljubica. Akulina je pisala svoja pisma vidno v vedno boljšem skladu govora, in njeni um se je vidno razvijal in obrazoval.

Mej tem se je nedavno znanstvo mej Ivanom Petrovičem Berestovim in Gregorjem Ivanovičem Muremskim vedno ukrepljalo in se skoro spremenilo v prijateljstvo — glej!

njimi otresti kacega novega ponižanja od strani Turške. Naj se pusti stvarjem njihov naravni tek in narodi, nad katerimi vlada polumeseč, bodo gotovo že sami zadeli pravi in ugodni čas, ter našli način, kako si bodo uredili nov dom. Nevarno bi bilo, naravnemu dediču bolnega moža kratiti dediščino, katera je že njegova last od nekdanj.

Soseščina tacega gujilega državnega monstra, kot je Turčija ima neovrgljivo tudi velik vpliv na mejne dežele in nij smelo, ako rečemo, da je baš ta vpliv veliko kriv, da je naša Dalmacija tako zastala za ostalimi avstrijskimi deželami. Misli se je menda, da nij škoda, ako je v tej deželi, ki je teritorijalno skoro ločena od tela avstrijskega cesarstva, in katera se v vsej dolgoti naslanja na Turčijo, tudi nekaj turških razmer. Malo ali nič se nij v dolgih letih, kar spada ta dežela pod žezlo avstrijskega orla, storilo za njo, za deželo, katera rodi skoro najboljše mornarje sveta. In to zanemarljeno deželo gre v kratkem obiskat cesar. Opravičeno je upanje, da bode imel ta pohod srečen vpliv, na bodoči razvitek njen, da bode vladar, prepričavši se po lastnem ogledu o žalostnem stanju te, njegovemu varstvu nič manj kot druge izročene dežele, inicijativno postopal za zboljšanje dalmatinskih zadev.

Govori se, da bi utegnulo to potovanje cesarjevo tudi kaj vplivati na orijentalno politiko bližje prihodnosti, posebno, ker bode črnogorski knez na meji svoje dežele pozdravil našega cesarja. Nij verjetno, da bi bil ta pozdrav več, nego uljudnost, da bi moglo to snidenje predugačiti politične razmere v orientu, ker so interesi obeh dežel različni. Čas pa bi bil, da bi si ogledali evropski diplomati turške zadeve skozi neskaljena očala, ter da bi interese svojih dežel v soglasje spravili z interesi prebivalcev balkanskega poluotoka.

Politični razgled.

Notranje dežele

V Ljubljani 23. marca.

Ministri te in onkraj Litave vladajoči se zberó te dni na Dunaji, da važnejše vladavinske posle s cesarjem v pretres vzemó, ker potem cesar v Dalmacijo ide.

po kakih okoliščinah. Muromskij nij redko mislil o tem, da po smrti Ivana Petroviča vse njegovo imenje pride v roke Aleksiju Ivanoviču, da bo potem Aleksij Ivanovič eden najbogatejših plemenitašev v tej guberniji, in da nema nikakega uzroka, ne oženiti se z Lizo. Ednako mu i stari Berestov nij odrekel mnogo odličnih dostojanstev, na primer, redke promišelnosti, da si je v svojem sosedu tudi priznaval nekatere neumnosti (ali po svojem: angličansko norost.) Gregorij Ivanovič je bil bližni sorodnik grofu Pronskemu, človeku znatnemu in silnemu; grof je mogel biti Alekseju jako koristen, a Muromskij (tako je mislil Ivan Petrovič) bil bi gotovo jako vesel, ko bi svojo hčerko dostojno omožil. Starca sta tako dolgo premišljevala vsak za sebe, da sta i drug z drugim o tem zagovorila, objela se, obljubila si, delo primerno dognati, in sta začela vsak po svojem kraji o njem hlopotati. Muromskij se je moral potruditi,

Na Dunaji je baje razširjena vest, da minister **Stremayr** uže zdaj skrbi za svojo prihodnost, v slučajih, ko bi se ministerstvu Auerspergovemu „kaj prigodilo“. Izbral si je mesto predsednika upravnega sodišča, ki ima biti ustanovljeno vsled postave, potrjene te dni v državnem zboru.

Ofenheimova pravda še vedno svoje bliske izza gorá pošilja. Cesar je dal predsedniku v tej pravdi baronu Wittmannu in državnemu pravdniku orden železne krone tretjega reda. To se sme smatrati kot demonstracija in se bode tudi tako tolmačilo.

Dr. **Giskri** se je baje namignilo, naj ne pride več na cesarjev dvor, ker ga nemajo več za dvorjanskega zraka vrednega.

Hrvatski „Obzor“ bi bil rad videl, da bi bil mej spremljevalci cesarjevimi v Dalmacijo tudi ban Mažuranič, ker Dalmacija pripada po Hrvatskeji k ogerskeji kroni. A ker Ogrji nijso nič storili, tudi ban ne more, za to naj dalmatinski Hrvati sami storé, kar jim narodna čast velevala.

Organ **ogerskih** Rusinov „Karpát“ bode v Užgorodu od 1. aprila izhajal s magjarsko prilogo, pisano v narodnem duhu rusinskem.

Na **Ogerskem** se bode Tisza v Debreczinu še enkrat voliti dal, ker je minister postal in svoja načela premenil. — „Neodvisni“ mu hočejo baje Košuta za protikandidata postaviti.

Vnane države.

Srbski teologi ali slušatelji pravoslavnega bogoslovja v Belgradu, prihodnji popje, na številu 104, so srbskeji narodnej skupščini izročili peticijo, naj se smejo tudi popje udovci še enkrat ženiti in naj se smejo popje tako oblačiti kakor drugi ljudje. Težko, da bi skupščina to sklenila, da si je po večini liberalna. Tudi bi za sedaj take radikalne reforme za Srbijo bile morda prezgodnje in bi oči naroda preveč odvracale od velicega narodnega poklica: oslobojenje od Turkov in zedinjenje Srbije.

O novem shodu treh cesarjev se zopet pripoveduje. **Ruski** car pride namreč vendar le res maja meseca na Nemško in je mogoče, da ga nemški in naš obiščeta. — S cer ti shodi nijso v veliki politiki tolikanj imenitni kakor nekdanj. Sedaj vojske delajo v prvi vrsti narodi sami.

Ruska carica je 21. t. m. došla od daljnega pota v Peterburg, kjer je bila sprejeta z obligatnim razsvetljevanjem ulic, po katerih se je vozila.

Italijanski principi pridejo s kraljem vred v Benetke avstrijskega cesarja pozdravit. — Francoski listi sodijo, da bode sprijateljjenje Avstrije z Rusijo in Italijo rešilo jo usiljenega nemškega prijateljstva.

Italijanska zbornica je tudi sklenila praznovati do 12. aprila. — Generalni adju-

tant italijanskega kralja grof Menabrea bode avstrijskega cesarja pozdravil v Korminu.

Iz **španske** Barcelone se javlja, da je general Martinez Campos Karliste pretepel in v Olot prišel. General Cabrera je izneveril se don Karlosu in z njim vred baje 42 oficirjev. To je hud udarec za Karliste in sedaj je zopet mogoče, da Alfonzo domačo vojsko uduši.

Domače stvari.

— (Ljubljanskim volilcem.) V četrtek 25. t. m. zvečer je v čitalnici ljubljanskeji shod slovenskih volilcev, ki bodo sklepali, ali voliti v mestni zbor in kogá. Priporočamo vsem narodnim volilcem, da gotovo pridejo. Vendar bi bil čas, da enkrat v Ljubljani pridemo iz večne pasivitete, ki samo stagnacijo širi.

— (Dr. Razlagovo interpelacijo), katero smo v zadnjem listu omenili, je podpisalo, kakor iz stenografičnega zapisnika vidimo 64 poslancev.

— (Iz kranjskega deželnege odbora) 20. marca se poroča, da se hoče izdati poročilo o noveji občinskeji postavi.

— (Narodna tiskarna.) Včerajšnji tukajšnji uradni list „Laib. Ztg.“ prinaša razglas deželne kot trgovinske sodnije, ki objavlja imena 15 odbornikov narodne tiskarne.

— (Vestenekevo) nepostavno ali vsaj breztaktno obnašanje pri razdelitvi podpore Dolenjcem, posestnik Martin Terlep s polnim imenom v enem tukajšnjih listov potrjuje, torej ga gotovo more tudi pred porotniki dokazati. In vendar je minister (napačno podučen?) stvar v državnem zboru tajil. Ali take reči služijo za vzbujo in utrjenje pravnega čnta v ljudstvu?

— (Cesar) se pelje 2. aprila v jutro ob 6. uri skozi Ljubljano. Ukazano je, da ga bodo samo prvi načelniki vseh uradov na kolodvoru čakali.

— (V Trstu) je „patrijotično društvo“ sklenilo cesarju ob njegovem prihodu adresu vročiti. Valjda bode tudi novo slovensko društvo tržaške okolice „Edinost“ kaj učinilo.

— (Strosmajer) je bil iz Rima potujoč zadnji petek in soboto v Zagrebu, pak je obljubil zopet zdatno svoto darovati za narodno-kulturne namene, namreč za zidanje

pregovoriti svojo Lizo, da bi se bliže seznanila z Aleksejem, katerega nij videla od toliko znamenitega obeda. Kazalo se je, da drug drugemu nijsta ravno dopadala; saj Aleksej nij več hodil v Prelučino, a Liza je vselej ušla v svojo sobico, kadar jih je Ivan Petrovič počastil svojim obiskom. „No,“ mislil je Gregorij Ivanovič — „če bode Aleksej vsak dan pri nas, morala se bode Betsa v njega zaljubiti. To je reč za-vsem naravna. Čas vse zedini.“

Ivan Petrovič se je menj bezpokočil o uspehih svojih namerenj. Še isti večer je poklical sina v svoj kabinet, zažgal pipo in ne mnogo pomolčavši rekel: „Kaj je s taboj, Aleša, davno uže nijsi govoril o vojaškeji službi? Te li cesarska oprava ne mika več?“ „Ne, očka“, odgovori Aleksej: „Vidim da vam nij ugodno, da bi šel k husarjem; moja dolžnost je, biti vam pokornim.“ — „Dobro“, odgovori Ivan Petrovič; „vidim, da si ti sin poslušen; to je za me tolažljivo,

tudi jaz tebe nečem nevoliti: ne silim te, vstopiti v državno službo . . . sedaj . . . ; no, mej tem sem nameril te oženiti.“

„S kom, očka?“ vpraša iznenadeni Aleksej.

„Z Lizabeto Grigorjevo Muromsko“, odgovori Ivan Petrovič; „nevesta naj bo, od koder rada, kaj ne?“

— „Očka, o ženitbi jaz še ne mislim.“

„Ti ne misliš, za to sem jaz za tebe mislil in izmislil.“

— „Volja vaša; no Liza Muromska se meni za vsem ne zdi.“

„Se ti bode pozneje začela zdeti. Dalje skupaj potrpi — potem se i poljubita.“

— „Jaz se ne čutim sposobnega, njeno sreče narediti.“

„Njena sreča nij tvoje gorjé. Kaj, tako ti spoštuješ voljo svojih staršev? Dobro!“

— „Kakor vam ugodno, jaz se nečem ženiti in se tudi ne bom ženil.“

„Ti se boš ženil, ali te prekolnem, in

poslopja, v katerem bode akademija zna-
nosti pa in galerija slik.

— (Mariborski škof) bode birmal
30. maja v spodnji Poljskavi, 31. maja v
Slovenskej Bistrici, 1. junija v Poličanah,
2. junija v Vojniku, 3. junija v Novej Cer-
kvi, 5. junija v Vitanji, 6. junija v Dobrni.

— (Nemško gledališče v Ljub-
ljani.) Jutri večer se v kazini snidejo ljub-
ljanski naseljeni in narejeni Nemci, kateri
nemško gledališče podpirajo, vsako leto pla-
čevajoči deficit kacic 900 glđ. iz prosto-
voljnih doneskov. Kakor iz članka v vče-
rašnji „Laib. Ztg.“ izprevidimo, godi se
nemškemu gledališču hudo, ker sloveči
nemškutarski „kapital“ neče več rad v nem-
škutarski žep segati po pomoč, in razupita
nemškutarska „inteligencija“ menda nemške
predstave tudi prilično slabo obiskuje. Vse
to nas nič ne briga, kakor tudi to ne, če
se nemški „Laib. Ztg.“ še večkrat izljubi
posestnike gledališčnih lóž obrecati in „coram
populo“ očitati jim, da delajo umazane male
kupčije z ložami. Pač pak moramo prote-
stovati, da si nemško gledališče hoče v svo-
jej stiski pomagati s tem, da željo izreka,
naj se slovensko zatre, resp. naj deželni
odbor pri subvencijah slovenskemu vzame
in nemškemu da. Dežela naša je slo-
venska in tu nič ne pomaga predstave
šteti! Tiste mnoge Slovence pak, kateri
pridno ali vsaj večkrat nemško gledališče
obiskujejo in ga tako podpirajo, i zopet
opomnimo, kaj storiti bode njihova narodna
dolžnost, ako to arogantno nemško ščuvanje
na slovensko gledališče, ta prezirna in ohola
nemška zavist in mrzost, ki se nam osten-
tativno povsod kaže, ne neha. Kadar narod-
njaki resno hočemo, pa je nemško gleda-
lišče še pol bolj prazno, nego sedaj.

— (V papirnej fabriki) v Velčah
pod Ljubljano je zopet predvčeranjem ma-
šina necemu delavcu roko strla. — V tu-
kajšnji bolnici so mu jo morali pod laktjo
odrezati.

— (Skočila je v Dravo) 12 letna
hči necega čislanega meščana v Mariboru,
ali nekov mož, ki se je sprehajal ob bregu
potegnil je mlado samomorilko iz reke. Uči-
nila je to, kakor se je pozneje priznala,
zaradi dolgov pri — cukrarju in v galante-
rijskejši štacuni.

imenje — kakor je bog svet! — prodam
in zapravim, a tebi ne ostane niti vinarja,
Dajem ti tri dni odloga, a mej tem, se mi
ne prikaži pred oči“.

Aleksej je vedel, da očetu, če si kaj v
glavo vbije, i žrebljem, kakor pravi Terasa
Skotinin, nij mogoče izbiti; no Aleksej je
bil po očetu, in bilo je ravno tako trudno
pregovoriti ga. Šel je v svojo sobo, in
začel premišljevat i o mejah oblasti reditelj-
ske, o Lizabeti Gregorjevi, o praznični ob-
ljubki očetovi, narediti njega berača, in napol-
sled o njegovi Akulini. Prvikrat je videl, da
je v njo strastno zaljubljen; prišla mu je v
glavo romantična misel, oženiti se s kmetico
in živeti svojim lastnim trudom, in čem bolj
je mislil o tem resnem prestopku, tem več
je nahajal v njem blagorazumja. Zaradi de-
ževnega vremena so svidanja v logu prene-
hala na nekoliko časa. Napisal je Akulini
pismo, katero je govorilo jasno in bilo polno
gnjeva in jeze, objavljal jej je grozečo mu

— (Ovce cepajo), kakor se nam
poroča z Motnika, v tamošnjem kraju vsled
pičle krme, ker na paši pri tacem mrazu
in vremenu nič ne dobé a tudi v hlevu je vse
prazno.

— (Na Kolpi) se je vozilo 8. t. m.
devet hrvatskih kmetie in dva kmeta iz hr-
vatskega Zdolovega na kranjsko Vinico. V
sredi Kolpe se preobložen čoln utopi. Razen
dveh kmetie Anke Mikić in Magde Dimitro-
vić so znali vsi plavati, a rešeni ste tudi
one dve.

Prejeli smo sledeče pismo:

Častitim p. n. volilcem za deželni zbor v
postojnsko-planinsko-senožeško-loško-bistri-
škem volilnem okraji!

Odgovarjaje na velecenjena vprašanja
od raznih stranij se usojam izjaviti, da sem
z ozirom na zdanje razmera volilnega gi-
banja prevzel ponujeno mi kandidaturo za
izprazneno mesto deželnega poslanca, ter
pristavljam, da si bodem štel v posebno
časť, sprejeti poslanstvo iz Vašega okraja.
slovečega po vrlih slavjanskih narodnjacih.

V Ljubljani, 23. dan marcija 1875.

Peter Grasselli.

Razne vesti.

* (Vojak obešen.) V Kremsu so
zadnji petek obesili vojaka po imenu Adama
od ženijnega tamošnjega polka, ki je lansko
jesen umoril svojo ljubico iz ljubosumnosti.
Ker je bil vojak, za to so smrtno obsodbo
na njem izvršili javno, kakor zapoveduje vo-
jaška postava. Občinstva baš nij bilo mnogo
navzočega. Obsojenec je bil poslednje dni
pred svojo smrtjo v vednem strahu; nij bil
več tako trdovraten kakor prej, kajti kazal
je globoko kesanje nad svojim zločinom in
je mnogo molil. Jedel je tudi veliko in
močno pušil smodke. Prošnja njegova, da
bi se smel posloviti s svojo rodovino in jo
prostiti odpuščenja, bila je uslišana. Dan
pred njegovo smrtjo obiskala sta ga v ječi
oče njegov in mala sestra. Po gijljivem
slovesu je imel z vojaškim duhovnom gene-
ralno izpoved, ki je trajala dve uri. Končno
je še prosil duhovna Gorčika, naj ostane
poslednjo noč pri njem.

* (Žalostna smrt.) Nedavno so našli
blizu necega mesteca na Francoskem, na
švicarskeji meji, truplo utopljenega mladega
dekleta, ki je, sklepali po obleki, bilo

bogato, a njeno lice je kazalo nenavadno
lepoto. O mladeji nesrečnici se družega ne
vé, nego da je stanovala v poslednji dobi
v necem hotelu „Vivia.“ — V mošnjici, ka-
tero je imela utopljena pri sebi, našli so
pismo, ki se na nekaterih straneh tako le
glasi: „Umiram iz lastne volje, v 18. letu
svoje starosti . . . Starši moji zavzimajo
v svetu visoko mesto, prsi mojega očeta
kinča zaslužni križ. Izgojevala sem se v ne-
cem protestantskem „pensijonatu“ velikega
francoskega mesta. Pred enim letom sem iz-
stopila iz tega zavoda, ter se seznanila z
mladim možem Jules de . . . Mlada in ne-
izkušena sem se mu udala. Pred nekimi
dnevi slavil je moj zapeljivec z drugo ne-
vesto svojo svatbo. Naj mu odpusti bog,
kakor sem mu i jaz odpustila. Uljudno pro-
sim, naj qni, ki najdejo moje truplo ne po-
izvedujejo po mojih starših, ki daleč od
todi bivajo . . .“

Peslano.

Dragi Slovenci!

Večkrat sem bil opominjan pismeno od
slovauskih učenjakov gg. prof. Kreka, Ma-
jarja in Baudonina de Courtenay, da naj
marljivo zapisujem narodno slovetvo, kar
sem tudi učinil posebno v motniškeji in vranj-
skeji okolici. Rad bi razširil svoje delokrožje
na Kamenik, Gorenji grad, dalje po savinjs-
skeji dolini in po celjskem okrožji.

V vsacem trgu in vasi, kakor me izkuš-
nja uči, je gotovo kaka osoba, ki zna pra-
viti pravljice (istorije). Zavoljo tega rodo-
ljube v teh krajih prosim najuljudneje, naj
poizvedó za take ljudi in meni pismeno na-
znanijo pripovedovalca, kateremu bodem uže
nagradil trud, da bode zadovoljen, ko v te
kraje pridem nabirat take stvari.

Motnik, 22. marca 1875.

Gašpar Križnik.

Uradno naznanilo.

24. marca 1875.

Razpisano je: Pri c. kr. državnem žrebčar-
skem cepotu v Gradu potreba kruha in piče za
prihodnjo žrebčarsko dobo od 1. marca do konca
junija 1876 l. za sledeče žrebčarske postaje na Kranj-
skem: Rakovnik, Brezovica (spodnja), Postojna,
Vrhnik, Trejane, Cerknica, Ribnica, Studenec,
Horjule, a sicer do konca junija t. l.

Zapisana firma: Pri c. kr. trgovinski sod-
nji so za podpis firme „Narodna tiskarna“ vpisani
gg. H. Turc, Fr. Hren, Fr. Kolman in J. Noll.

Javne dražbe: Anton Kničevo iz Oreheka,
193 glđ., 6. aprila (III. Postojna). — Fr. Stojsevo,
iz Celinj, 120 glđ., 6. aprila (I. Krško). — Andrej
Kermetovó iz Oreheka, 119 glđ., 6. aprila (III. Po-
stojna). — Jov. Likarjevo iz Krškega, 1590 glđ.,
3. aprila (I. Krško). — Mart. Jeketovo iz Vič vrha,
545 glđ., 5. aprila (I. Krško). — Jov. Jančeto vo iz
Mrašovega (velikega), 267 glđ., 30. marca (I. Krško).
— E. Šubelovo, 945 glđ., 30. marca (II. Rateče). —
Ant. Šabcevo, 900 glđ., 30. marca (II. Postojna). —

pogibelj in zraven predlagal jej svojo roko.
V isti hip odnesel je pismo na pošto — v
dupla starega hrasta — potem se vlegel
spat, jako zadovoljen sam soboj.

Drugi dan se je Aleksej, trden v svojem
namerenji, za rano odpeljal se k Muromskemu,
da bi se z njim odkrito pogovoril. Nadejal
se je vzbuditi v njem velikodušje in prego-
voriti ga na svojo stran. „Je-li doma Gri-
gorij Ivanovič,“ vprašal je vstavivši svojega
konjiča pred postrešjem Prilučinskega grada.
„Ne,“ odgovori sluga: „Grigorij Ivanovič je
izvolil denes jutrom odpeljati se.“ — „Kako
škoda“ pomislil je Aleksej. „Je-li zna biti
vsaj Elizabeta Grigorjevna doma?“ „Doma.“
Aleksej skoči na tla, odda vajeti lakaju in
ide, ne vkaže preji naznaniti ga, v dom.

„Vse bode rešeno“ — mislil je, stopaje
k obednici — „zgovorim se z njo samo.“
Vstopi . . . in odreveni. Liza . . . ne,
Akulina, mila, zagorela Akulina, ne v sa-
rafanu, a v belej jutranjej obleki sedela je

pri oknu in čitala njegovo pismo. Bila je v
pismo tako zamaknena, da nij slišala, kedaj
je on vstopil. Aleksej se nij mogel zdržati
od radostnega vsklika. Liza je vzdignila,
vzdignila glavo, zakričala in hotela ubežati.
Aleksej je skočil in jo zadržal. „Akulina,
Akulina!“ Liza se je trudila, osvoboditi se
od njega . . . „Mais laissez-moi donc, Monsieur:
mais êtes vous fou?“ ponavljala je in se
obračala od njega. „Akulina, srce moje
Akulina!“ ponavljal je Aleksej in poljuboval
njeni roki.

Mis Jacksohn, priča te scene, nij vedela
kaj bi delala. V tem hipu odpró se duri in
vstopi Grigorij Ivanovič.

„Aba,“ rekel je Muromskij, „pri vama
je, — kakor se kaže, uže vse za vsem na
gladkem . . .“

Čitatelji mi ne zamerijo, da ne bom dalje
opisoval, kar se razume samo po sebi.

Uzdruženje in tisk „Narodne tiskarne“.